Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 24. septembra 2015 *

„Jazykový režim — Oznámenia o verejných výberových konaniach na účely prijatia administrátorov a asistentov do zamestnania — Výber druhého jazyka spomedzi troch jazykov — Jazyk komunikácie s uchádzačmi vo výberových konaniach — Nariadenie č. 1 — Článok 1d ods. 1, článok 27 a článok 28 písm. f) služobného poriadku — Zásada zákazu diskriminácie — Proporcionalita“

Vo veciach T-124/13 a T-191/13,

Talianska republika, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,

žalobkyňa vo veci T-124/13,

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: pôvodne S. Centeno Huerta, neskôr J. García-Valdecasas Dorrego, abogados del Estado,

žalobca vo veci T-191/13 a vedľajší účastník v konaní, ktorý podporuje Taliansku republiku vo veci T-124/13,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: vo veci T-124/13 J. Currall, B. Eggers a G. Gattinara a vo veci T-191/13 J. Currall, J. Baquero Cruz a B. Eggers, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorých predmetom je vo veci T-124/13 návrh na zrušenie, po prvé, oznámenia o verejnom výberovom konaní EPSO/AST/125/12 vyhlásenom na účely vytvorenia rezervy pre budúci nábor asistentov v oblastiach Audit, Financie/Účtovníctvo a Ekonomika/Štatistika (Ú. v. EÚ C 394 A, 2012, s. 1), po druhé, oznámenia o verejnom výberovom konaní EPSO/AST/126/12 vyhlásenom na účely vytvorenia rezervy pre budúci nábor asistentov v oblastiach Biológia, veda o živej prírode a zdravotné vedy, Chémia, Fyzika a náuka o materiáloch, Jadrový výskum, Stavebné a strojárske inžinierstvo a Elektrotechnické a elektronické inžinierstvo (Ú. v. EÚ C 394 A, 2012, s. 11), a po tretie, oznámenia o verejnom výberovom konaní EPSO/AD/248/13 vyhlásenom na účely vytvorenia rezervy pre budúci nábor úradníkov (AD 6) v oblastiach Bezpečnosť budov a Stavebné inžinierstvo pre techniku budov (Ú. v. EÚ C 29 A, 2013, s. 1), a vo veci T-191/13 návrh na zrušenie oznámenia o verejnom výberovom konaní EPSO/AD/248/13,

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predseda komory D. Gratsias (spravodajca), sudcovia M. Kăncheva a C. Wetter,

* Jazyky konania: taliančina a španielčina.

tajomníci: J. Palacio-González, hlavný referent, a S. Bukšek Tomac, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaniach z 26. februára a 4. marca 2015,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Európsky úrad pre výber pracovníkov (EPSO) je medziinštitucionálny orgán založený rozhodnutím Európskeho parlamentu, Rady, Komisie, Súdneho dvora, Dvora audítorov, Hospodárskeho a sociálneho výboru, Výboru regiónov a Európskeho ombudsmana z 25. júla 2002 o založení EPSO (Ú. v. ES L 197, s. 53, Mim. vyd. 01/004, s. 46). Podľa článku 2 ods. 3 Služobného poriadku zamestnancov Európskej Únie (ďalej len „služobný poriadok“) v znení platnom pred prijatím nariadenia Rady (ES, Euratom) č. 723/2004 z 22. marca 2004, ktorým sa mení a dopĺňa Služobný poriadok (Ú. v. ES L 124, s. 1; Mim. vyd. 01/002, s. 130), inštitúcie, ktoré prijali toto rozhodnutie, zverili EPSO v článku 2 ods. 1 výkon právomocí výberu, ktoré boli v zmysle článku 30 prvého odseku služobného poriadku a v zmysle prílohy III služobnému poriadku delegované na ich menovacie orgány. Článok 4 tohto rozhodnutia stanovuje, že aj keď sa v súlade s článkom 91a služobného poriadku žiadosti a sťažnosti týkajúce sa výkonu právomocí delegovaných na EPSO podávajú úradu, všetky odvolania v týchto záležitostiach smerujú proti Európskej komisii.

2 EPSO uverejnil 7. septembra 2012 v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ C 270 A, s. 1) príručku pre verejné výberové konania (ďalej len „príručka“). Časť 3 príručky s názvom „Komunikácia“ uvádza:

„V snahe zabezpečiť zrozumiteľnosť a presnosť textov všeobecného charakteru a oznámení adresovaných uchádzačom alebo zasielaných uchádzačmi sa pozvánky na jednotlivé testy, ako aj celá korešpondencia medzi úradom EPSO a uchádzačmi vyhotovujú len v angličtine, francúzštine alebo nemčine.“

3 Dňa 20. decembra 2012 EPSO uverejnil v *Úradnom vestníku Európskej únie* oznámenie o verejnom výberovom konaní EPSO/AST/125/12 vyhlásenom na účely vytvorenia rezervy pre budúci nábor asistentov v oblastiach Audit, Financie/Účtovníctvo a Ekonomika/Štatistika (Ú. v. EÚ C 394 A, 2012, s. 1), ako aj oznámenie o verejnom výberovom konaní EPSO/AST/126/12 vyhlásenom na účely vytvorenia rezervy pre budúci nábor asistentov v oblastiach Biológia, veda o živej prírode a zdravotné vedy, Chémia, Fyzika a náuka o materiáloch, Jadrový výskum, Stavebné a strojárske inžinierstvo a Elektrotechnické a elektronické inžinierstvo (Ú. v. EÚ C 394 A, 2012, s. 11). Dňa 31. januára 2013 EPSO uverejnil v *Úradnom vestníku Európskej únie* oznámenie o verejnom výberovom konaní EPSO/AD/248/13 vyhlásenom na účely vytvorenia rezervy pre budúci nábor úradníkov (AD 6) v oblastiach Bezpečnosť budov a Stavebné inžinierstvo pre techniku budov (Ú. v. EÚ C 29 A, 2013, s. 1). Ide o oznámenia o výberových konaniach, ktorých zrušenie sa navrhuje v predmetných žalobách (ďalej len spoločne „napadnuté oznámenia“).

4 V úvodnej časti všetkých napadnutých oznámení sa uvádza, že príručka „tvorí ich neoddeliteľnú súčasť“.

5 V zmysle podmienok pripustenia do výberových konaní, ktorých sa týkajú napadnuté oznámenia, sa vyžaduje výborná znalosť jedného z úradných jazykov Európskej únie (ktorých bolo v danom čase 23), pričom tento jazyk je označovaný ako „1. jazyk“ výberového konania, a uspokojivá znalosť druhého

jazyka, označovaného ako „2. jazyk“ výberového konania, ktorý si každý uchádzač má vybrať spomedzi nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny, so spresnením, že tento jazyk sa musí odlišovať od jazyka, ktorý si daný uchádzač vybral ako 1. jazyk (časť III, bod 2.3 napadnutých oznámení).

6 V každom z napadnutých oznámení sú na rovnakom mieste uvedené spresnenia o obmedzení výberu 2. jazyka len na vyššie uvedené tri jazyky. Oznámenie o verejnom výberovom konaní EPSO/AD/248/13 v tomto ohľade uvádza:

„V súlade s rozsudkom [z 27. novembra 2012, Taliansko/Komisia (C-566/10 P, Zb., EU:C:2012:752)] sa od inštitúcií EÚ vyžaduje uviesť dôvody obmedzenia možnosti výberu druhého jazyka v tomto výberovom konaní na limitovaný počet úradných jazykov EÚ.

Kandidátov si preto dovoľujeme informovať, že možnosti druhého jazyka boli v rámci tohto výberového konania vymedzené v súlade so služobným záujmom, ktorý vyžaduje, aby novoprijatí kolegovia boli v práci schopní fungovať okamžite a efektívne v nej komunikovať. V opačnom prípade by bolo vážne poškodené účinné fungovanie inštitúcií.

Z hľadiska jazykov používaných v internej komunikácii a takisto zohľadňujúc potreby útvaru týkajúce sa externej komunikácie a vybavovania úradných vecí, z dlhej praxe inštitúcií EÚ vyplýva, že najpoužívanejšími jazykmi sú naďalej angličtina, francúzština a nemčina. Tieto jazyky si navyše ako druhý jazyk vyberá väčšina uchádzačov výberových konaní v prípade, že majú možnosť zvoliť si svoj druhý jazyk. Tento trend potvrdzujú aj súčasné vzdelávacie a profesijné štandardy, podľa ktorých sa od uchádzačov o pracovné miesta v EÚ očakáva, že ovládajú aspoň jeden z uvedených jazykov. Pri vyvažovaní záujmu útvaru a potrieb a schopností uchádzačov, ako aj s prihliadnutím na osobitý druh tohto výberového konania je preto legitímne organizovať testy v uvedených troch jazykoch, aby sa zaručilo, že všetci uchádzači ovládajú aspoň jeden z nich natoľko, že sú v ňom schopní pracovať, a to bez ohľadu na to, aký je ich hlavný jazyk. V záujme rovnakého zaobchádzania so všetkými uchádzačmi sa okrem toho od všetkých[,] vrátane tých, ktorých hlavný jazyk patrí medzi uvedené tri jazyky, vyžaduje, aby spravili test v druhom jazyku vybranom spomedzi uvedených troch jazykov. Prostredníctvom takéhoto posúdenia osobitných kompetencií môžu inštitúcie EÚ vyhodnotiť schopnosť uchádzačov okamžite podávať výsledky v prostredí, ktoré sa takmer zhoduje s realitou daného pracovného miesta. Nie je tým dotknutá neskoršia jazyková odborná príprava zameraná na získanie schopnosti pracovať v treťom jazyku v súlade s článkom 45 ods. 2 služobného poriadku.“

Ďalšie dve napadnuté oznámenia uvádzajú v podstate rovnaké spresnenia, ktoré sú v niektorých jazykových verziách vypracované trochu odlišným spôsobom.

7 Oznámenia o výberových konaniach EPSO/AST/125/12 a EPSO/AD/248/13 stanovujú organizovanie „vstupných testov“ vykonávaných na počítači (časť IV každého z týchto dvoch oznámení). V prípade oznámenia o výberovom konaní EPSO/AD/248/13 je spresnené, že tieto testy sa uskutočnia, len ak počet prihlásených uchádzačov podľa oblastí bude vyšší ako 1 000.

8 Oznámenia o výberových konaniach EPSO/AST/126/12 a EPSO/AD/248/13 obsahujú časť (časť IV prvého z týchto dvoch oznámení a časť V druhého oznámenia) nazvanú „prijatie do výberového konania a výber na základe odborných skúseností“. Stanovuje, že na základe informácií, ktoré uchádzač uviedol v prihláške, sa „najprv“ preskúmajú všeobecné a osobitné podmienky a uskutoční sa výber na základe posúdenia odborných predpokladov uchádzača. V tomto smere je spresnené, že odpovede uchádzačov na otázky týkajúce sa všeobecných a osobitných podmienok sa posúdia na účely stanovenia, či budú zaradení do zoznamu uchádzačov, ktorí spĺňajú všetky podmienky prijatia do výberového konania. Výberová komisia potom z uchádzačov, ktorí spĺňajú podmienky prijatia do výberového konania, vyberie tých uchádzačov, ktorých odborné predpoklady (najmä diplomy, odborná prax) najlepšie zodpovedajú náplni práce a výberovým kritériám uvedeným v týchto oznámeniach.

9 Tento výber sa realizuje výlučne na základe vyhlásení uchádzačov uvedených v časti prihlášky s názvom „prehľad schopností“. Tieto vyhlásenia sa pri uchádzačoch, ktorí získali požadovaný minimálny počet bodov a najlepšie hodnotenia, v prípade potreby overia neskôr v ďalšom štádiu výberového konania na základe podkladových dokumentov poskytnutých uchádzačmi. Výber má dve fázy. Prvý výber na základe posúdenia odborných predpokladov sa uskutoční výlučne spočítaním bodov, ktoré výberová komisia pridelila jednotlivým otázkam a ktoré môže uchádzač získať označením odpovedí v časti prihlášky s názvom „prehľad schopností“. Pred preskúmaním prihlášky výberová komisia pridelí každému kritériu, ktoré je uvedené v bode 4 príloh, 1 až 3 body, a to podľa významu, ktorý týmto kritériám prikladá. Elektronické prihlášky uchádzačov, ktorí dosiahnu najvyšší počet bodov, budú predmetom druhej fázy výberu. Počet spisov hodnotených v rámci tohto druhého výberu zodpovedá približne deväťnásobku počtu uchádzačov podľa oblastí, ktorý je uvedený v tomto oznámení o výberovom konaní. Výberová komisia preskúma odpovede uchádzačov a pridelí každej odpovedi známku 0 až 4. Tieto známky sa vynásobia bodmi za každú otázku a spočítajú, čím sa získa celková známka. Výberová komisia potom zostaví poradie uchádzačov podľa týchto celkových známok.

10 Poslednú etapu výberových konaní, ktorých sa týkajú napadnuté oznámenia, predstavuje v prípade oznámení o výberových konaniach EPSO/AST/125/12 a EPSO/AD/248/13 „hodnotiace centrum“ (pozri príslušnú časť V a VI týchto dvoch oznámení o výberových konaniach) a v prípade oznámenia o výberovom konaní EPSO/AST/126/12 „výberové konanie“ (pozri časť V predmetného oznámenia). Počet uchádzačov pozvaných do „hodnotiaceho centra“ zodpovedá pre každú oblasť maximálne trojnásobku počtu miest pre úspešných uchádzačov.

11 Oznámenia o výberových konaniach EPSO/AST/126/12 a EPSO/AD/248/13 obsahujú prílohy, pričom každá z nich sa týka oblasti dotknutej týmito dvoma oznámeniami. Bod 4 každej prílohy vymenúva výberové kritériá, ktoré výberová komisia zohľadní pri výbere na základe posúdenia odpovedí, ktoré uchádzač označil v časti prihlášky „prehľad schopností“ (pozri bod 9 vyššie).

Konanie a návrhy účastníkov konania

12 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 4. marca 2013 Talianska republika podala žalobu vo veci T-124/13.

13 Podaním podaným do kancelárie Všeobecného súdu 4. júla 2013 Španielske kráľovstvo podalo návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Talianskej republiky. Uznesením z 11. septembra 2013 predseda tretej komory Všeobecného súdu vyhovel tomuto návrhu. Španielske kráľovstvo predložilo svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka 22. novembra 2013.

14 Talianska republika vo veci T-124/13 navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté oznámenia,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

15 Španielske kráľovstvo podporuje návrhy Talianskej republiky smerujúce k zrušeniu napadnutých oznámení a okrem toho navrhuje zaviazať Komisiu na náhradu trov konania spojených s jeho vedľajším účastníctvom.

16 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal Taliansku republiku na náhradu trov konania.

17 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 5. apríla 2013 Španielske kráľovstvo podalo žalobu vo veci T-191/13.

18 Španielske kráľovstvo navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil oznámenie o výberovom konaní EPSO/AD/248/13,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

19 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal Španielske kráľovstvo na náhradu trov konania.

20 Po zmene zloženia komôr Všeobecného súdu bol sudca spravodajca pridelený do ôsmej komory, ktorej boli preto tieto veci pridelené.

21 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (ôsma komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania v prejednávaných veciach a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991 vyzval účastníkov konania vo veci T-191/13, aby písomne odpovedali na niektoré otázky. Účastníci konania vyhoveli tejto výzve v stanovenej lehote.

22 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky položené Všeobecným súdom boli vypočuté na pojednávaniach z 26. februára 2015 vo veci T-191/13 a zo 4. marca 2015 vo veci T-124/13.

23 Počas pojednávania vo veci T-191/13 Všeobecný súd stanovil Španielskemu kráľovstvu lehotu na predloženie jeho písomných pripomienok k prípadnému spojeniu týchto vecí na účely vyhlásenia rozsudku. Ústna časť konania skončila 3. marca 2015 po predložení predmetných pripomienok Španielskeho kráľovstva.

Právny stav

24 Vzhľadom na to, že účastníci konania v odpovedi na ústnu otázku Všeobecného súdu na pojednávaní alebo v prípade Španielskeho kráľovstva písomne (pozri bod 23 vyššie) uviedli, že v tomto smere nemajú námietky, Všeobecný súd rozhodol spojiť tieto veci na účely prijatia rozhodnutia, ktorým sa ukončí konanie, v súlade s článkom 68 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu.

25 Talianska republika uvádza na podporu žaloby vo veci T-124/13 sedem žalobných dôvodov, kde prvý žalobný dôvod je založený na porušení článkov 263 ZFEÚ, 264 ZFEÚ a 266 ZFEÚ; druhý je založený na porušení článku 342 ZFEÚ a článkov 1 a 6 nariadenia Rady č. 1 z 15. apríla 1958 o používaní jazykov v Európskom hospodárskom spoločenstve (Ú. v. ES 1958, 17, s. 385; Mim. vyd. 01/001, s. 5) v znení zmien a doplnení; tretí je založený na porušení článku 6 ods. 3 EÚ, článku 18 ZFEÚ, článku 22 Charty základných práv Európskej únie vyhlásenej 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, s. 1), článkov 1 a 6 nariadenia č. 1, článku 1d ods. 1 a 6, článku 27 druhého odseku a článku 28 písm. f) služobného poriadku, ako aj článku 1 ods. 2 a 3 prílohy III služobného poriadku; štvrtý žalobný dôvod je založený na porušení článku 6 ods. 3 EÚ a zásady ochrany legitímnej dôvery; piaty sa zakladá na zneužití právomoci, ako aj na porušení „zásadných ustanovení upravujúcich povahu a účel oznámení o výberových konaniach“, najmä článku 1d ods. 1 a 6, článku 27 druhého odseku, článku 28 písm. f), článku 34 ods. 3 a článku 45 ods. 1 služobného poriadku, ako aj na porušení zásady proporcionality; šiesty žalobný dôvod sa zakladá na porušení článku 18 ZFEÚ,

článku 24 štvrtého odseku ZFEÚ, článku 22 Charty základných práv, článku 2 nariadenia č. 1, ako aj článku 1d ods. 1 a 6 služobného poriadku a siedmy žalobný dôvod sa zakladá na porušení článku 296 druhého odseku ZFEÚ, článkov 1 a 6 nariadenia č. 1, článku 1d ods. 1 a 6 a článku 28 písm. f) služobného poriadku, článku 1 ods. 1 písm. f) prílohy III služobného poriadku, zásady proporcionality, ako aj na „skreslení skutkových okolností“.

26 Španielske kráľovstvo vo veci T-124/13 na podporu návrhov Talianskej republiky uvádza, že napadnuté oznámenia musia byť zrušené z dôvodu porušenia článku 22 Charty základných práv, článku 342 ZFEÚ, článkov 1 a 6 nariadenia č. 1, článkov 1d a 27 služobného poriadku a judikatúry vyplývajúcej z rozsudku z 27. novembra 2012, Taliansko/Komisia (C-566/10 P, Zb., EU:C:2012:752). Dodáva, že napadnuté oznámenia sú diskriminačné z dôvodu neoprávnenej prevahy nemčiny, angličtiny a francúzštiny, že porušujú článok 27 služobného poriadku, pretože systém výberu, ktorý stanovujú, nezaručuje prijatie najlepších uchádzačov, a že porušujú zásadu proporcionality, lebo nepredstavujú najlepší prostriedok na dosiahnutie sledovaného cieľa.

27 Španielske kráľovstvo vo veci T-191/13 v podstate uvádza tri žalobné dôvody, kde prvý je založený na porušení nariadenia č. 1, druhý na porušení článku 1d služobného poriadku, ako aj zásady zákazu diskriminácie a zásady proporcionality a tretí na porušení článku 27 služobného poriadku.

28 Treba konštatovať, že Talianska republika a Španielske kráľovstvo vyššie uvedenými žalobnými dôvodmi spochybňujú dve rozdielne časti napadnutých oznámení, a síce na jednej strane obmedzenie jazykov, ktoré môžu byť použité pri korešpondencii medzi uchádzačmi a EPSO, na nemčinu, angličtinu a francúzštinu, a na druhej strane obmedzenie výberu druhého jazyka pre uchádzačov výberových konaní, ktorých sa týkajú dané oznámenia, na vyššie uvedené tri jazyky. Navyše Španielske kráľovstvo vo veci T-191/13 spochybňuje tretiu časť oznámenia o výberovom konaní EPSO/AD/248/13, a síce použitie druhého jazyka vybraného každým uchádzačom výberového konania, ktorého sa týka toto oznámenie, spomedzi nemčiny, angličtiny a francúzštiny pre niektoré skúšky v poslednom štádiu tohto výberového konania („hodnotiace centrum“; pozri bod 10 vyššie).

29 S prihliadnutím na žalobné dôvody uvádzané Talianskou republikou a Španielskym kráľovstvom treba postupne preskúmať zákonnosť dvoch častí oznámení, ktoré tieto štáty spochybňujú (pozri bod 28 vyššie). Po tomto preskúmaní bude prípadne potrebné preskúmať zákonnosť tretej časti oznámenia o výberovom konaní EPSO/AD/248/13, spochybnenú Španielskym kráľovstvom (pozri bod 28 vyššie).

30 Pred týmto preskúmaním však treba najskôr preskúmať prípustnosť prvého žalobného dôvodu uvádzaného Španielskym kráľovstvom vo veci T-191/13, založeného v podstate na porušení nariadenia č. 1, keďže túto prípustnosť spochybňuje Komisia.

O prípustnosti prvého žalobného dôvodu vo veci T-191/13

31 Španielske kráľovstvo v žalobe vo veci T-191/13 navrhuje zrušiť oznámenie o výberovom konaní EPSO/AD/248/13 najmä na základe článkov 1 a 6 nariadenia č. 1 a dodáva, že podľa neho predmetné oznámenie nedodržiava jazykový režim stanovený týmto nariadením.

32 Komisia však v podstate tvrdí, že Španielske kráľovstvo uvádza žalobný dôvod založený na porušení nariadenia č. 1 iba „všeobecne“ bez dostatočného spresnenia. Podľa nej toto tvrdenie nespĺňa požiadavky článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 a judikatúry týkajúcej sa jeho uplatňovania.

33 V tomto smere treba pripomenúť, že podľa článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991 musí každý návrh obsahovať predmet konania a zhrnutie dôvodov, na ktorých je návrh založený. Bez ohľadu na terminologické aspekty musia byť tieto údaje dostatočne jasné a presné, aby umožnili žalovanému pripraviť si obhajobu

a Všeobecnému súdu vykonať súdne preskúmanie. Na účely zabezpečenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti je pre prípustnosť žaloby nevyhnutné, aby základné skutkové a právne okolnosti, na ktorých sa zakladá, vyplývali aspoň stručne, ale súvislo a zrozumiteľne z textu samotnej žaloby. Konkrétnejšie, aj keď treba pripustiť, že uvedenie žalobných dôvodov nie je viazané na terminológiu a uvedenie rokovacieho poriadku a že tieto dôvody môžu postačovať skôr svojou podstatou ako svojou právnou kvalifikáciou, platí to pod podmienkou, že uvedené dôvody vyplývajú zo žaloby dostatočne jasne. Požiadavkám Štatútu Súdneho dvora a rokovacieho poriadku nezodpovedá len všeobecné uvedenie dôvodov v žalobe, pričom výraz „stručné vysvetlenie dôvodov návrhu“ použitý v tomto texte znamená, že žaloba musí vysvetliť, v čom spočíva dôvod, na ktorom je založená (pozri uznesenie z 28. apríla 1993, De Hoe/Komisia, T-85/92, Zb., EU:T:1993:39, body 20 a 21 a citovanú judikatúru).

34 Z tejto judikatúry vyplýva, že s výnimkou dôvodov verejného poriadku, ktoré je súd Únie povinný preskúmavať prípadne *ex offo*, prináleží žalobcovi, aby v žalobe uviedol žalobné dôvody na podporu svojho návrhu. Všeobecné uvedenie názvu žalobného dôvodu na tento účel nepostačuje. Treba ešte uviesť, v čom spočíva uvádzaný dôvod, inými slovami, vysvetliť jeho súvislosť s návrhmi žaloby, a ak sa ukáže, že je dôvodný, akým spôsobom má súd priviesť k tomu, aby vyhovel týmto návrhom.

35 Z ustálenej judikatúry však tiež vyplýva, že v rámci sporu, ktorého rozsah bol vymedzený účastníkmi konania, má súd Únie síce rozhodovať len o predloženom návrhu účastníkov konania, avšak nemôže byť viazaný len argumentmi, na ktoré títo účastníci na účely podpory svojich tvrdení odkazujú, pretože inak by mohol byť nútený založiť svoje rozhodnutie na chybných právnych úvahách (pozri rozsudok z 5. októbra 2009, Komisia/Roodhuijzen, T-58/08 P, Zb., EU:T:2009:385, bod 35 a citovanú judikatúru). Predovšetkým v rámci sporu, kde je medzi účastníkmi konania sporný výklad a uplatnenie ustanovenia práva Únie, súdu Únie prináleží pri rozhodnutí sporu uplatniť príslušné právne predpisy na skutkové okolnosti predložené účastníkmi konania. Podľa zásady *iura novit curia* sa totiž pôsobnosť dispozičnej zásady konania účastníkmi konania nevzťahuje na prípady určovania zmyslu zákona (pozri rozsudok Komisia/Roodhuijzen, už citovaný, EU:T:2009:385, bod 36 a citovanú judikatúru).

36 Z tejto judikatúry vyplýva, že prípustnosť žalobného dôvodu nezávisí od použitia osobitnej terminológie. Stačí, ak podstata žalobného dôvodu dostatočne jasne vyplýva zo znenia žaloby. Navyše prípustnosť žalobného dôvodu nezávisí ani od uvedenia konkrétnych právnych predpisov či zásad. Súdu Únie totiž prináleží, aby určil relevantné ustanovenia a uplatnil ich na skutkové okolnosti, ktoré mu predložili účastníci konania, aj v prípade, že účastníci konania neodkázali na tieto ustanovenia alebo dokonca uviedli odlišné ustanovenia.

37 Napokon z judikatúry citovanej v bode 35 vyššie tiež vyplýva, že ak žalobca vznesie žalobný dôvod prípustným spôsobom, súd sa počas preskúmania tohto dôvodu nemôže obmedziť len na tvrdenia uvedené týmto účastníkom konania, ale musí pristúpiť k jeho celkovej analýze, pričom zohľadní všetky uplatniteľné právne predpisy a zásady, práve preto, aby sa jeho rozhodnutie nezakladalo na chybných právnych úvahách, čomu sa táto judikatúra snaží zabrániť.

38 S ohľadom na všetky vyššie uvedené úvahy a v rozpore s názorom Komisie nie je možné súhlasiť s tým, že žalobný dôvod, ktorý Španielske kráľovstvo vznieslo v žalobe vo veci T-191/13, založený na porušení nariadenia č. 1, bol vznesený neprípustným spôsobom. Neobmedzilo sa totiž iba na všeobecný odkaz na toto nariadenie v bode 27 uvedenej žaloby. V bode 30 žaloby Španielske kráľovstvo jasne uviedlo, že podľa neho napadnuté oznámenie nedodržiava jazykový režim stanovený týmto nariadením. Následne venovalo celé dve časti tejto žaloby analýze otázok týkajúcich sa tohto režimu. Zvyšok uvedenej žaloby obsahuje tiež viacero odkazov na nariadenie č. 1 a na jazykový režim, ktorý ustanovilo.

39 Predovšetkým v bode 68 žaloby vo veci T-191/13 Španielske kráľovstvo uvádza, že „obmedzenie komunikácie uchádzačov s EPSO na tri jazyky je v rozpore s režimom stanoveným nariadením č. 1“. Treba tiež citovať bod 96 tejto žaloby nachádzajúci sa v jej poslednej časti nazvanej „Záver“, ktorý uvádza:

„[Napadnuté] oznámenie odníma zmysel článku 1 nariadenia č. 1… tým, že v praxi vylučuje použitie a hodnotenie ostatných úradných jazykov Únie v prospech angličtiny, francúzštiny alebo nemčiny bez zdôvodnenia tohto obmedzenia konkrétnymi objektívnymi dôvodmi, ktoré súvisia s obsadzovanými miestami. Napadnuté oznámenie… nepredstavuje iba úpravu, ale skôr skutočnú zmenu celého jazykového režimu stanoveného článkom 1 nariadenia č. 1“.

40 Z uvedeného vyplýva, že prvý žalobný dôvod vznesený Španielskym kráľovstvom, založený na porušení nariadenia č. 1, spĺňa požiadavky článku 21 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora a článku 44 ods. 1 písm. c) rokovacieho poriadku z 2. mája 1991, a je preto prípustný.

O obmedzení jazykov, ktoré môžu byť použité v komunikácii medzi uchádzačmi a EPSO

41 Tejto časti napadnutých oznámení sa vo veci T-124/13 týka šiesty žalobný dôvod vznesený Talianskou republikou, založený na porušení článku 18 ZFEÚ, článku 24 štvrtého odseku ZFEÚ, článku 22 Charty základných práv, článku 2 nariadenia č. 1, ako aj článku 1d ods. 1 a 6 služobného poriadku.

42 Predmetné obmedzenie predstavuje podľa Talianskej republiky zjavné porušenie článku 18 ZFEÚ, článku 24 štvrtého odseku ZFEÚ, článku 22 Charty základných práv, článku 2 nariadenia č. 1, ako aj článku 1d ods. 1 a 6 služobného poriadku. Talianska republika uvádza, že z týchto ustanovení jasne vyplýva, že európski občania majú právo obrátiť sa na inštitúcie Únie s využitím ktoréhokoľvek z 23 úradných jazykov a že majú právo dostať odpovede od inštitúcií v tom istom jazyku. Tento záver vyplýva tiež z rozsudku Taliansko/Komisia (už citovaného v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752). Vyššie uvedené obmedzenie predstavuje diskrimináciu na úkor občanov členských štátov, ktorí ako úradný jazyk nemajú nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu.

43 Talianska republika odmieta názor, podľa ktorého účasť na výberovom konaní, zameranom na obsadenia pracovných miest úradníkov alebo zamestnancov Únie, nie je formou účasti občanov na demokratickom živote Únie. Domnieva sa naopak, že postup výberového konania a jazyk komunikácie sú „prvkami, ktoré zakotvujú vzťah ústavnoprávnej povahy medzi dotknutým občanom a Úniou“. Vyvodzuje z toho, že „jazyk výberového konania musí byť jazykom občana“. Okrem toho, opierajúc sa o rozsudok Taliansko/Komisia (už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752), spochybňuje stanovisko, podľa ktorého sa účasť na výberovom konaní týka internej situácie súvisiacej s inštitucionálnou organizáciou. Ide podľa nej o vzťah medzi predmetnou inštitúciou a právnym subjektom (občanom), ktorý ešte nepatrí medzi zamestnancov tejto inštitúcie.

44 Španielske kráľovstvo vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka konania podporuje tvrdenia Talianskej republiky. Uvádza, že obmedzenie jazykov, ktoré môžu byť použité v komunikácii medzi uchádzačmi a EPSO, poskytuje v praxi porovnávaciu výhodu všetkým uchádzačom, ktorých prvým jazykom je jeden z troch určených jazykov (nemčina, angličtina, francúzština). Podľa neho je „pochopiteľné“ obmedziť jazyky, ktoré môžu byť použité v komunikácii s EPSO, z funkčných dôvodov, no obmedzenie na tri vyššie uvedené jazyky je v rozpore s nariadením č. 1. Toto obmedzenie je okrem toho diskriminačné. Aj Španielske kráľovstvo odmieta stanovisko, podľa ktorého predstavuje prijímanie úradníkov alebo ostatných zamestnancov zo strany inštitúcie čisto vnútornú otázku.

45 Ako už bolo uvedené (pozri body 38 a 39 vyššie), Španielske kráľovstvo vo svojom prvom žalobnom dôvode vo veci T-191/13 tvrdí, že obmedzenie jazykov komunikácie medzi EPSO a uchádzačmi výberového konania, na ktoré sa vzťahuje oznámenie o výberovom konaní EPSO/AD/248/13, na nemčinu, angličtinu a francúzštinu, je v rozpore s jazykovým režim stanoveným nariadením č. 1.

46 Komisia predovšetkým odpovedá, že body rozsudku Taliansko/Komisia (už citovaného v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752), uvádzané Talianskou republikou, nijako nesúvisia s otázkou jazykov používaných počas skúšok výberového konania, ale týkajú sa iného aspektu, uverejnenia oznámenia o výberovom konaní. V tomto kontexte pripomína tiež judikatúru, najmä rozsudok z 9. septembra 2003, Kik/ÚHVT (C-361/01 P, Zb., EU:C:2003:434, bod 82), podľa ktorého sa viaceré odkazy na používanie jazykov v Únii obsiahnuté v Zmluve o FEÚ nemôžu považovať za prejav všeobecnej zásady práva Únie zabezpečujúcej každému občanovi právo, aby všetko, čo by sa mohlo dotknúť jeho záujmov, bolo za každých okolností napísané v jeho jazyku.

47 Komisia okrem toho uvádza, že uchádzači výberového konania sa nachádzajú „v kompromisnej situácii“. Je síce pravda, že sa o existencii výberového konania dozvedia prečítaním oznámenia o výberovom konaní uverejnenom v *Úradnom vestníku Európskej únie*, pričom z tohto dôvodu boli napadnuté oznámenia uverejnené vo všetkých úradných jazykoch Únie. No hneď ako uchádzač začne komunikovať s administratívou o jeho účasti na výberovom konaní, je oprávnené od neho očakávať, že ovláda prinajmenšom jeden úradný jazyk, odlišný od jeho materinského jazyka.

48 Podľa Komisie nie je možné súhlasiť s tým, že jazykové znalosti uchádzačov výberového konania majú druhoradý význam. Takýto názor je v rozpore so zásadou autonómie inštitúcií Únie, zakotvenou v článkoch 335 ZFEÚ a 336 ZFEÚ. Podľa tejto zásady určenie jazykových potrieb útvaru patrí výlučne do právomoci inštitúcií, a nie členských štátov. Rozsudok Taliansko/Komisia (už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, body 87 a 88) tiež uznáva, že záujem služby predstavuje legitímny cieľ, ktorý môže odôvodniť obmedzenie zásady zákazu diskriminácie na základe jazyka, uvedenej v článku 1d služobného poriadku.

49 Komisia uvádza, že každá požiadavka, aby uchádzači mohli v rámci výberového konania bez rozdielu používať ktorýkoľvek úradný jazyk Únie, preto nemôže uspieť. Inštitúcie potrebujú operatívny personál, a je preto nevyhnutné, aby bol uchádzač pri administratívnom styku týkajúcom sa organizácie výberového konania schopný komunikovať v jazykoch, ktoré potrebujú inštitúcie, ako sú angličtina, francúzština a nemčina. Táto administratívna komunikácia je už prvkom súvisiacim s pracovným kontextom, do ktorého bude uchádzač zaradený, ak uspeje vo výberovom konaní.

50 Komisia dodáva, že komunikácia medzi uchádzačmi a EPSO sa v každom prípade týka základných informácií vzťahujúcich sa na priebeh skúšok a na rozličné etapy výberového konania. Pokiaľ ide o úroveň znalosti a používania nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny, požadovanú v napadnutých oznámeniach, uchádzač, ktorému jazykové znalosti neumožňujú pochopiť predmetné informácie napísané v niektorom z týchto jazykov, určite nemôže očakávať, že by mohol byť prijatý do niektorej inštitúcie Únie. Z rovnakých dôvodov nie sú nijako zvýhodnení uchádzači s nemeckým, anglickým alebo francúzskym materinským jazykom. Komisia na podporu týchto tvrdení uvádza štatistiky v súvislosti s výberovým konaním, ktorého sa týka oznámenie EPSO/AST/126, ktoré podľa nej preukazujú, že na čele zoznamu uchádzačov, ktorých prihláška bola potvrdená, boli uchádzači talianskej štátnej príslušnosti.

51 Okrem toho všeobecné informácie týkajúce sa výberových konaní, ktoré sú uvedené na internetovej stránke EPSO, ako aj príručka sú zverejnené vo všetkých úradných jazykoch. Uložiť EPSO povinnosť zabezpečiť preklad všetkých prijatých prihlášok z materinského jazyka uchádzača do angličtiny, francúzštiny alebo nemčiny by podľa Komisie bolo zjavne nezlučiteľné so záujmom služby. Navyše uchádzači by boli prekladom ich životopisov znevýhodnení, pretože by stratili kontrolu nad informáciami, ktoré sami poskytli.

52 Na účely preskúmania týchto tvrdení treba najprv pripomenúť znenie relevantných ustanovení nariadenia č. 1. Toto nariadenie v svojom článku 1 v znení platnom v čase zverejnenia napadnutých oznámení stanovuje:

„Úradnými jazykmi a pracovnými jazykmi inštitúcií Únie sú angličtina, bulharčina, čeština, dánčina, estónčina, fínčina, francúzština, gréčtina, holandčina, írčina, litovčina, lotyština, maďarčina, maltčina, nemčina, poľština, portugalčina, rumunčina, slovenčina, slovinčina, španielčina, švédčina a taliančina.“

53 Článok 2 tohto nariadenia stanovuje:

„Dokumenty, ktoré členský štát alebo osoba podliehajúca jurisdikcii členského štátu odošle orgánom spoločenstva, môžu byť vyhotovené v ktoromkoľvek úradnom jazyku podľa výberu odosielateľa. Odpoveď sa vyhotoví v tom istom jazyku.“

54 Článok 6 nariadenia č. 1 stanovuje, že inštitúcie môžu vo svojich rokovacích poriadkoch stanoviť spôsob použitia jazykového režimu zavedeného uvedeným nariadením. Ako však Súdny dvor konštatoval v bode 67 rozsudku Taliansko/Komisia (už citovaného v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752), inštitúcie, ktorých sa týkali napadnuté oznámenia (čo boli zároveň inštitúciami, ktorých sa týkali oznámenia o výberových konaniach v danej veci), vo svojich rokovacích poriadkoch nestanovili na základe článku 6 nariadenia č. 1 spôsob použitia ich jazykového režimu. Súdny dvor tiež spresnil, že oznámenia o výberových konaniach nie sú z tohto hľadiska vnútornými predpismi.

55 Všeobecný súd pred vyhlásením rozsudku Taliansko/Komisia (už citovaného v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752) rozhodol, že nariadenie č. 1 nie je uplatniteľné na vzťahy medzi inštitúciami a ich úradníkmi a zamestnancami, keďže stanovuje výlučne jazykový režim uplatniteľný medzi inštitúciami a členským štátom alebo osobou podliehajúcou jurisdikcii jedného z členských štátov. Všeobecný súd tiež rozhodol, že na úradníkov a iných zamestnancov Únie, ako aj uchádzačov o takéto miesta sa vzťahuje iba jurisdikcia Únie, pokiaľ ide o uplatňovanie ustanovení služobného poriadku vrátane ustanovení týkajúcich sa prijímania do zamestnania v rámci inštitúcie. V zmysle tejto judikatúry rovnaký prístup k úradníkom a iným zamestnancom Únie ako k uchádzačom o tieto miesta v oblasti uplatniteľného jazykového režimu má svoje odôvodnenie, pretože títo uchádzači vstupujú do vzťahu s inštitúciou Únie výlučne s cieľom získať miesto úradníka alebo zamestnanca, pre ktoré sú nevyhnutné určité jazykové znalosti, ktoré môžu byť vyžadované relevantnými ustanoveniami na obsadenie dotknutého miesta. Táto judikatúra tiež odkazuje na článok 6 nariadenia č. 1 a na možnosť inštitúcií zakotvenú v tomto článku stanoviť spôsob uplatnenia jazykového režimu v ich rokovacích poriadkoch (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. novembra 2008, Taliansko/Komisia, T-185/05, Zb., EU:T:2008:519, body 117 až 119 a citovanú judikatúru).

56 V nadväznosti na rozsudok Taliansko/Komisia (už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752) však už tieto úvahy nemožno považovať za platné. Súdny dvor totiž rozhodol, že keďže sa neprijali osobitné právne predpisy vzťahujúce sa na úradníkov a zamestnancov a keďže dotknuté inštitúcie neprijali v tejto súvislosti ustanovenia rokovacích poriadkov, zo žiadneho právneho aktu nemožno vyvodiť, že by vzťahy medzi týmito inštitúciami a ich úradníkmi a zamestnancami boli úplne vylúčené z pôsobnosti nariadenia č. 1. Podľa Súdneho dvora to *a fortiori* platí v prípade vzťahov medzi inštitúciami a uchádzačmi externého výberového konania, ktorí v zásade nie sú ani úradníkmi, ani zamestnancami (rozsudok Taliansko/Komisia (už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, body 68 a 69).

57 V tomto ohľade treba zamietnuť tvrdenie Komisie (pozri bod 46 vyššie) týkajúce sa irelevantnosti tejto časti rozsudku Taliansko/Komisia (už citovaného v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752) v súvislosti so zákonnosťou obmedzenia jazykov pri komunikácii medzi uchádzačmi a EPSO. Súdny dvor totiž v tejto časti svojho rozsudku skúmal uplatniteľnosť nariadenia č. 1 na uchádzačov výberového konania

a dospel k záveru o jeho uplatniteľnosti. Tento záver je relevantný aj pre otázku uvedenú v šiestom žalobnom dôvode Talianskej republiky a v prvom žalobnom dôvode, ktorý uvádza Španielske kráľovstvo.

58 Okrem toho vzhľadom na predchádzajúce úvahy treba zamietnuť aj tvrdenie Komisie (pozri bod 47 vyššie), podľa ktorého sa uchádzači výberového konania nachádzajú „v kompromisnej situácii“.

59 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie vychádzajúce z rozsudku Kik/ÚHVT (už citovaného v bode 46 vyššie, EU:C:2003:434, bod 82), stačí uviesť, že na rozdiel od Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT), ktorého jazykový režim bol napadnutý vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, inštitúcie dotknuté napadnutými oznámeniami nepodliehajú osobitnému jazykovému režimu (rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, bod 86). Podliehajú jazykovému režimu stanovenému v nariadení č. 1.

60 S ohľadom na tieto úvahy, ako aj na jasné a jednoznačné znenie článku 2 nariadenia č. 1 treba dospieť k záveru, že napadnuté oznámenia v rozsahu, v akom stanovujú, že uchádzači sporných výberových konaní sú povinní komunikovať s EPSO v jazyku, ktorý si vybrali spomedzi nemčiny, angličtiny a francúzštiny, porušujú nariadenie č. 1. Tento dôvod je dostatočný na odôvodnenie ich zrušenia bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, tak ako navrhuje Talianska republika a Španielske kráľovstvo, či toto ustanovenie vedie k zakázanej diskriminácii na základe jazyka.

61 Prihláška je totiž bezpochyby dokumentom, ktorý inštitúciám, ktoré vytvorili EPSO, adresuje osoba podliehajúca jurisdikcii členského štátu, teda uchádzač. Podľa článku 2 nariadenia č. 1 má preto táto osoba (uchádzač) právo výberu jazyka, v ktorom vyhotoví tento dokument, zo všetkých úradných jazykov vymenovaných v článku 1 tohto nariadenia. V rozsahu, v akom napadnuté oznámenia obmedzujú tento výber na nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, porušujú tieto ustanovenia. To isté platí pre ďalšie prípadné oznámenia, ktoré môže byť uchádzač vyzvaný zaslať EPSO v súvislosti s výberovými konaniami, ktorých sa týkajú napadnuté oznámenia.

62 Okrem toho oznámenia, ktoré EPSO zaslal každému uchádzačovi, ktorý podal prihlášku, predstavujú v zmysle článku 2 nariadenia č. 1 odpovede na prihlášku a na iné prípadné dokumenty, ktoré mu zaslal tento uchádzač. Podľa tohto ustanovenia majú byť preto dané odpovede vypracované v jazyku, ktorý si uchádzač vybral zo všetkých úradných jazykov na vypracovanie týchto textov. Napadnuté oznámenia porušujú toto nariadenie aj v súvislosti s tým, že stanovujú, že EPSO zašle uchádzačom dokumenty v jazyku, ktorý si vybrali spomedzi nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny, a nie zo všetkých úradných jazykov.

63 Splnenie povinnosti, ktorú voči EPSO stanovuje článok 2 nariadenia č. 1, komunikovať s uchádzačmi výberových konaní, ktorých sa týkajú napadnuté oznámenia, v jazyku, ktorý si uchádzač slobodne vybral spomedzi všetkých úradných jazykov a nie iba z nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny, má o to väčší význam v prípade, keď napadnuté oznámenia stanovujú „výber na základe odborných skúseností“ (pozri body 8 a 9 vyššie), uskutočnený „na základe informácií, ktoré [uchádzači] uviedli v prihláške“. Je preto dôležité, aby tieto informácie boli uvedené v jazyku zvolenom každým uchádzačom, prípadne v jeho materinskom jazyku, a nie v jazyku, ktorý pre niektorých z nich nie je jazykom, v ktorom sa vyjadrujú najlepšie, aj v prípade, keby ho uspokojivo ovládali.

64 Skutočnosť, že časť 3 príručky uvádza, že výber jazykov komunikácie uchádzačov s EPSO je obmedzený „v snahe zabezpečiť zrozumiteľnosť a presnosť textov všeobecného obsahu a oznámení adresovaných uchádzačom alebo zasielaných uchádzačmi“, nemôže viesť k inému záveru. Skutočnosť, že EPSO uložil používanie jedného z troch vyššie uvedených jazykov uchádzačom, ktorí by uprednostnili komunikovať s ním v inom úradnom jazyku, nemôže vo vzťahu k týmto uchádzačom „zabezpečiť zrozumiteľnosť a presnosť“ textov všeobecného obsahu a oznámení, ktoré im adresuje EPSO. To isté platí pre

porozumenie, zo strany EPSO, oznámení, ktoré mu títo uchádzači zašlú, keďže ich zrozumiteľnosť môže byť ovplyvnená skutočnosťou, že budú vypracované v jazyku, ktorý nie je prvým jazykom daného uchádzača.

65 V každom prípade stačí uviesť, že článok 2 nariadenia č. 1 nestanovuje výnimku z povinnosti, ktorú ukladá, ani z dôvodov uvedených v časti 3 príručky, ani z iných dôvodov (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, bod 72).

66 Tieto úvahy tiež umožňujú zamietnuť ďalšie tvrdenia, ktoré uvádza Komisia.

67 Tvrdenie založené na nezávislosti inštitúcií Únie (pozri bod 48 vyššie) nemožno uznať. Je pravda, že judikatúra uznáva zásadu funkčnej nezávislosti inštitúcií Únie, pokiaľ ide o výber ich úradníkov a zamestnancov, zakotvenú v článku 2 služobného poriadku. Tieto inštitúcie teda majú rozsiahlu posudzovaciu právomoc a nezávislosť, pokiaľ ide o vytvorenie pracovného miesta úradníka alebo zamestnanca, pokiaľ ide o výber úradníka alebo zamestnanca na účel obsadenia vytvoreného pracovného miesta a pokiaľ ide o druh pracovného pomeru, ktorý uzavrú so zamestnancom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2005, AB, C-288/04, Zb., EU:C:2005:526, bod 26 a 28). Táto nezávislosť ich však nezbavuje povinnosti dodržiavať uplatniteľné ustanovenia práva Únie vrátane ustanovení článku 2 nariadenia č. 1, ktoré boli porušené v predmetnej veci.

68 Treba dodať, že nevyhnutnosť splniť povinnosti vyplývajúce z nariadenia č. 1 nebráni inštitúciám Únie v tom, aby samy stanovili v rámci výkonu ich funkčnej nezávislosti uvádzanej Komisiou ich lingvistické potreby. Článok 2 nariadenia č. 1, o ktorý ide v predmetnom prípade, nebráni tomu, aby sa v oznámení o výberovom konaní od uchádzačov výberového konania požadovali špecifické jazykové znalosti. Stanovuje iba, že aj za tohto predpokladu musí autor oznámenia o výberovom konaní, v tomto prípade EPSO, komunikovať s každým uchádzačom v úradnom jazyku, ktorý si vybral tento uchádzač, a nie v jazyku vybranom z užšieho okruhu jazykov, dokonca aj vtedy, ak by sa znalosť aspoň jedného z týchto jazykov vyžadovala od každého uchádzača ako podmienka jeho účasti na výberovom konaní.

69 Tvrdenie Komisie, podľa ktorého sa komunikácia medzi uchádzačmi a EPSO týka základných informácií, s ktorých porozumením by uchádzač s dostatočnou znalosťou nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny na to, aby sa mohol zúčastniť výberového konania, nemal mať žiaden problém, musí byť tiež zamietnuté, tak ako aj tvrdenie, podľa ktorého so záujmom služby nie je zlučiteľná povinnosť preložiť prihlášky z jazykov, v ktorých boli vypracované, do nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny. Článok 2 nariadenia č. 1 nestanovuje výnimky z povinnosti, ktorú ukladá, ani z dôvodov súvisiacich so záujmom služby, ani z iných dôvodov. Okrem toho už bolo uvedené, že tento článok ponecháva výber jazyka, v ktorom bude vypracovaný tento dokument, osobe, ktorá ho adresuje inštitúcii, a inštitúciám ukladá povinnosť odpovedať jej v tom istom jazyku nezávisle od jej prípadnej znalosti iného jazyka.

70 Napokon nie je možné uznať ani tvrdenie, podľa ktorého sú informácie, ktoré sú uvedené na internetovej stránke EPSO a v príručke, k dispozícii vo všetkých úradných jazykoch, ani tvrdenie, podľa ktorého uchádzači talianskej štátnej príslušnosti neutrpeli žiadnu ujmu tým, že v ich komunikácii s EPSO nemohli použiť taliančinu.

71 Pokiaľ ide o prvé tvrdenie, stačí uviesť, že v predmetnej veci ide o otázku jazyka používaného v individuálnej komunikácii medzi uchádzačmi a EPSO, a uvedené okolnosti nemajú žiaden vplyv na povinnosť EPSO dodržiavať článok 2 nariadenia č. 1 v súvislosti s touto komunikáciou.

72 Čo sa týka druhého tvrdenia, stačí uviesť, že porušenie právneho predpisu Únie, v tomto prípade článku 2 nariadenia č. 1, ktorý je EPSO povinný dodržiavať, postačuje na zrušenie napadnutých oznámení bez toho, aby bolo potrebné preukázať, že toto porušenie spôsobilo určitým uchádzačom ujmu.

73 Na záver vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba vyhovieť šiestemu žalobnému dôvodu, ktorý uviedla Talianska republika, a prvému žalobnému dôvodu vnesenému Španielskym kráľovstvom a zrušiť napadnuté oznámenia v rozsahu, v akom obmedzujú jazyky, ktoré môžu byť použité v komunikácii medzi uchádzačmi a EPSO, na nemčinu, angličtinu a francúzštinu.

O zákonnosti obmedzenia výberu druhého jazyka uchádzačmi výberových konaní, ktorých sa týkajú napadnuté oznámenia, na nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu

74 Treba preskúmať zákonnosť obmedzenia výberu druhého jazyka uchádzačmi výberových konaní, ktorých sa týkajú napadnuté oznámenia, na nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, keďže ide o odlišnú časť týchto oznámení, na ktorú nemá vplyv protiprávnosť konštatovaná v bode 60 vyššie.

75 V tomto ohľade treba preskúmať tretí a siedmy žalobný dôvod, ktorý uvádza Talianska republika vo veci T-124/13, ako aj druhý žalobný dôvod uvedený Španielskym kráľovstvom vo veci T-191/13.

76 Tretí žalobný dôvod uvedený Talianskou republikou je založený na porušení článku 6 ods. 3 EÚ, článku 18 ZFEÚ, článku 22 Charty základných práv, článkov 1 a 6 nariadenia č. 1, článku 1d ods. 1 a 6, článku 27 druhého odseku a článku 28 písm. f) služobného poriadku, ako aj článku 1 ods. 2 a 3 prílohy III služobného poriadku. Talianska republika v podstate uvádza, že obmedzenie výberu druhého jazyka, stanovené v napadnutých oznámeniach pre uchádzačov predmetných výberových konaní, na nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu, porušuje všetky tieto ustanovenia.

77 Siedmy žalobný dôvod uvádzaný Talianskou republikou je založený na porušení článku 296 druhého odseku ZFEÚ, článkov 1 a 6 nariadenia č. 1, článku 1d ods. 1 a 6 a článku 28 písm. f) služobného poriadku, článku 1 ods. 1 písm. f) prílohy III služobného poriadku, zásady proporcionality, ako aj na „skreslení skutkových okolností“. Talianska republika týmto žalobným dôvodom v podstate uvádza chýbajúce a nedostatočné odôvodnenie napadnutých oznámení. Okrem toho spochybňuje dôvodnosť tohto odôvodnenia a jeho súlad s vyššie uvedenými ustanoveniami.

78 Španielske kráľovstvo svojím druhým žalobným dôvodom vo veci T-191/13 v podstate uvádza porušenie zásady zákazu diskriminácie na základe jazyka, zakotvenej v článku 1d služobného poriadku.

79 Španielske kráľovstvo uvádza, že odôvodnenie obmedzenia výberu druhého jazyka (pozri bod 6 vyššie) pozostáva zo „stereotypného textu“, ktorý nestačí na dosiahnutie súladu s rozsudkom Taliansko/Komisia (už citovaným v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752). Podľa neho oznámenie o výberovom konaní EPSO/AD/248/13 obsahuje tie isté vady ako oznámenia vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok. Jeho odôvodnenie je všeobecné a nespĺňa „minimálne požiadavky týkajúce sa dôkazov odôvodňujúcich obmedzenie celého jazykového režimu“. Španielske kráľovstvo predkladá obdobné tvrdenia vo svojom vyjadrení vedľajšieho účastníka vo veci T-124/13.

80 V prvom rade, pokiaľ ide o prípadný nedostatok alebo prípadnú nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého oznámenia, treba uviesť, že Komisia vo veci T-191/13 namieta, že Španielske kráľovstvo si tento žalobný dôvod uplatnilo vo svojej žalobe.

81 Treba však pripomenúť, že žalobný dôvod založený na porušení povinnosti odôvodnenia spadá pod porušenie podstatných formálnych náležitostí v zmysle článku 263 druhého odseku ZFEÚ a predstavuje dôvod týkajúci sa verejného poriadku, ktorý súd Únie musí prípadne uplatniť *ex offo* (pozri rozsudok z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink’s France, C-367/95 P, Zb., EU:C:1998:154, bod 67 a citovanú judikatúru). Navyše, ako už bolo uvedené, Talianska republika v rámci svojho siedmeho žalobného dôvodu vo veci T-124/13 spochybnila najmä dodržanie povinnosti odôvodnenia zo strany autorov napadnutých oznámení.

82 V tomto ohľade je tiež potrebné pripomenúť ustálenú judikatúru, podľa ktorej povinnosť odôvodniť rozhodnutia je podstatnou formálnou náležitosťou, ktorú je potrebné odlišovať od otázky dôvodnosti odôvodnenia, ktorá súvisí s materiálnou zákonnosťou sporného aktu. Odôvodnenie aktu je totiž formálnym vyjadrením dôvodov, na ktorých tento akt spočíva. Pokiaľ sú tieto dôvody postihnuté vadami, je nimi postihnutá materiálna zákonnosť dotknutého rozhodnutia, ale nie jeho odôvodnenie, ktoré môže byť dostatočné, aj keď obsahuje chybné dôvody (pozri rozsudok z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Zb., EU:C:2008:392, bod 181 a citovanú judikatúru).

83 Pokiaľ ide o predmetnú vec, tak ako bolo uvedené v bode 6 vyššie, napadnuté oznámenia naozaj obsahujú odôvodnenie požiadavky, podľa ktorej musia mať uchádzači uspokojivú znalosť nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny, teda jazykov, na ktoré sa obmedzuje ich výber druhého jazyka výberového konania. Preto ich autorovi, EPSO, nemožno vytýkať porušenie povinnosti odôvodnenia. Otázka dôvodnosti tohto odôvodnenia je inou otázkou, ktorá bude preskúmaná nižšie.

84 Následne na účely preskúmania tejto poslednej otázky treba pripomenúť znenie ustanovení, ktoré Súdny dvor uviedol vo svojom rozsudku Taliansko/Komisia (už citovanom v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752) a ktoré vo svojich argumentáciách uviedli aj Talianska republika a Španielske kráľovstvo, ako aj závery Súdneho dvora vyvodené z týchto ustanovení.

85 Súdny dvor v bodoch 81 až 84 svojho rozsudku Taliansko/Komisia (už citovaného v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752) odkázal okrem článku 1 nariadenia č. 1 (pozri bod 52 vyššie) na článok 1d ods. 1 a 6 a na článok 28 písm. f) služobného poriadku, ako aj na článok 1 ods. 1 písm. f) prílohy III služobného poriadku.

86 Článok 1d ods. 1 služobného poriadku stanovuje, že pri uplatňovaní služobného poriadku je zakázaná akákoľvek diskriminácia, ako napríklad diskriminácia na základe jazyka. Podľa odseku 6 tohto článku „pri rešpektovaní zásady nediskriminácie a zásady proporcionality každé obmedzenie ich uplatňovania musí byť zdôvodnené objektívnymi a dostatočnými dôvodmi a musí byť zamerané na legitímne ciele všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky“.

87 Článok 28 písm. f) služobného poriadku stanovuje, že úradník môže byť vymenovaný len pod podmienkou, že predloží doklad o dôkladnej znalosti jedného z jazykov Únie a o uspokojivej znalosti ďalšieho jazyka Únie. Ako uviedol Súdny dvor vo svojom rozsudku Taliansko/Komisia (už citovanom v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, bod 83), hoci toto ustanovenie spresňuje, že uspokojivá znalosť ďalšieho jazyka sa požaduje „v rozsahu potrebnom na plnenie povinností“, ktoré má uchádzač vykonávať, nestanovuje kritériá, ktoré by bolo možné zohľadniť na obmedzenie výberu tohto jazyka spomedzi úradných jazykov uvedených v článku 1 nariadenia č. 1.

88 Podľa článku 1 ods. 1 písm. f) prílohy III služobného poriadku oznámenie o výberovom konaní môže eventuálne špecifikovať znalosť jazykov požadovanú s ohľadom na špecifický charakter obsadzovaných pracovných miest. Ako však Súdny dvor uviedol vo svojom rozsudku Taliansko/Komisia (už citovanom v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, bod 84), z tohto ustanovenia nevyplýva všeobecné povolenie na odchýlenie sa od požiadaviek článku 1 nariadenia č. 1.

89 Súdny dvor teda dospel k záveru, že ustanovenia uvedené v bodoch 86 až 88 vyššie nestanovujú jasné kritériá, ktoré umožňujú obmedziť výber druhého jazyka, ktorý musia ovládať uchádzači výberového konania zameraného na prijímanie úradníkov Únie, či už na tri jazyky uvedené v napadnutých oznámeniach, alebo na iné úradné jazyky (rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, bod 85). Okrem toho konštatoval, že inštitúcie dotknuté napadnutými oznámeniami (ktoré boli tiež dotknuté oznámeniami o výberových konaniach vo veci prejednávanej Súdnym dvorom) nepodliehajú osobitnému jazykovému režimu (pozri bod 59 vyššie).

90 Súdny dvor však uviedol, že zo všetkých vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že záujem služby môže predstavovať legitímny cieľ, ktorý možno vziať do úvahy. Predovšetkým článok 1d služobného poriadku povoľuje obmedzenia zásady zákazu diskriminácie a zásady proporcionality. Podľa Súdneho dvora je však dôležité, aby tento záujem služby bol objektívne odôvodnený a aby úroveň požadovaných jazykových znalostí bola primeraná skutočným potrebám služby (rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, bod 88).

91 Súdny dvor v tejto súvislosti zdôraznil, že pravidlá obmedzujúce výber druhého jazyka musia stanovovať jasné, objektívne a predvídateľné kritériá, ktoré zaručia, aby sa uchádzači v dostatočnom predstihu mohli oboznámiť s požadovanými jazykovými podmienkami a mohli sa pripraviť na výberové konania za čo najlepších podmienok (rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, bod 90).

92 Súdny dvor vo veci, v ktorej vydal svoj rozsudok Taliansko/Komisia (už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, bod 91), konštatoval, že dotknuté inštitúcie nikdy neprijali rokovacie poriadky v zmysle článku 6 nariadenia č. 1. Dodal, že ani Komisia neuviedla iné právne akty, napríklad oznámenia, v ktorých by boli stanovené kritériá obmedzenia výberu jazyka ako druhého jazyka pre účasť vo výberových konaniach dotknutých v tejto veci. Napokon uviedol, že sporné oznámenia o výberových konaniach neobsahujú žiadne odôvodnenie, ktoré by opodstatňovalo výber troch jazykov (nemčiny, angličtiny, francúzštiny), na ktorý sa obmedzuje výber druhého jazyka uchádzačov týchto výberových konaní.

93 Z týchto úvah Súdneho dvora vyplýva, že obmedzenie výberu druhého jazyka uchádzačmi výberového konania na obmedzený počet jazykov s vylúčením ostatných úradných jazykov predstavuje diskrimináciu na základe jazyka (pozri v tomto zmysle rozsudok Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, bod 102). Je totiž zrejmé, že týmto ustanovením sú niektorí potenciálni uchádzači (tí, ktorí majú uspokojivú znalosť aspoň jedného z uvedených jazykov) zvýhodnení, keďže sa môžu zúčastniť výberového konania a byť prijatí ako úradníci alebo zamestnanci Únie, zatiaľ čo ostatní, ktorí nemajú túto znalosť, sú z neho vylúčení.

94 Komisia uvádza, že nejde o diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti. Tento argument je však neúčinný, keďže článok 1d služobného poriadku nezakazuje iba diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti, ale rovnako ďalšie formy diskriminácie vrátane diskriminácie na základe jazyka.

95 V tej istej súvislosti Komisia uvádza, že vo veci T-124/13 nemohla žiadna diskriminácia „z právneho hľadiska existovať, keďže uchádzači mohli vykonať časť výberov[ých] konan[í] [ktorých sa týkajú napadnuté oznámenia] v ich materinskom jazyku a keďže sa výber druhého jazyka robil na základe jazykov, ktoré sú v Európe najviac rozšírené a študované“.

96 Toto tvrdenie treba zamietnuť. Článok 1d služobného poriadku zakazuje každú diskrimináciu na základe jazyka, aj keby bol počet diskriminovaných osôb dosť obmedzený. Úplne iná je otázka, či diskrimináciu možno tolerovať z iných dôvodov, v tom prípade by obmedzený počet možných obetí diskriminácie mohol predstavovať platný argument svedčiaci v prospech primeraného charakteru predmetného opatrenia.

97 Preto treba preskúmať, či EPSO ako autor predmetných oznámení obmedzením výberu druhého jazyka uchádzačov, na ktorých sa vzťahujú napadnuté oznámenia, na nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu porušil stanovením zakázanej diskriminácie na základe jazyka článok 1d služobného poriadku.

98 Treba konštatovať, že na rozdiel od oznámení o výberových konaniach vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Taliansko/Komisia (už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752), napadnuté oznámenia obsahujú odôvodnenie (pozri bod 6 vyššie) vsunuté osobitne pre splnenie požiadaviek daného rozsudku. Z tohto odôvodnenia predovšetkým vyplýva, že „možnosti výberu druhého jazyka boli…

vymedzené v súlade so služobným záujmom, ktorý vyžaduje, aby novoprijatí kolegovia boli v práci schopní fungovať okamžite a efektívne v nej komunikovať“, a že „v opačnom prípade by bolo vážne poškodené účinné fungovanie inštitúcií“.

99 Treba však uviesť, že ostatné úvahy Súdneho dvora uvedené v bode 92 vyššie ostávajú platné, aj pokiaľ ide o okolnosti prejednávaných vecí. Ako totiž Komisia potvrdila na pojednávaní, inštitúcie, ktorých sa týka napadnuté oznámenie, neprijali po vydaní rozsudku Taliansko/Komisia (už citovaného v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752) a až do uverejnenia napadnutých oznámení vnútorné predpisy v zmysle článku 6 nariadenia č. 1 ani iné právne akty, ako napríklad oznámenia, v ktorých by boli stanovené kritériá obmedzenia výberu jazyka ako druhého jazyka pre účasť vo výberovom konaní smerujúcom k prijímaniu úradníkov Únie. Dôležité je najmä konštatovať, že v príručke sa neuvádza žiadne ustanovenie v tomto zmysle.

100 Z rozsudku Taliansko/Komisia (už citovaného v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, bod 95) vyplýva, že neexistencia takých predpisov alebo oznámení, o ktorých hovorí bod 99 vyššie, nemôže byť nahradená znením oznámenia o výberovom konaní, ktoré sa nevyhnutne vzťahuje iba na konkrétne výberové konanie. Lehota, ktorá plynie medzi uverejnením oznámenia o výberovom konaní a dátumom skúšok, uchádzačovi nevyhnutne neumožňuje, aby nadobudol také jazykové znalosti, ktoré by boli dostatočné na preukázanie jeho odbornosti. Pokiaľ ide o možnosť zvládnuť jeden z troch jazykov, na ktoré napadnuté oznámenia obmedzujú výber druhého jazyka, pri budúcich výberových konaniach táto možnosť kladie podmienku, že jazyky stanovené EPSO budú určené dlhý čas vopred. Preto ak neexistujú pravidlá, o ktorých hovorí bod 92 vyššie, nie je nijakým spôsobom zaručená trvalosť výberu jazykov výberového konania a neexistuje možnosť predvídateľnosti v tejto oblasti.

101 Treba však preskúmať, či odôvodnenie uvedené v napadnutých oznámeniach preukazuje, že obmedzenie výberu druhého jazyka uchádzačmi sporných výberových konaní na nemčinu, angličtinu a francúzštinu je odôvodnené služobným záujmom a dodržuje zásady proporcionality.

102 V prvom rade treba vymedziť parametre tohto preskúmania. Komisia sa odvoláva na zásadu nezávislosti inštitúcií Únie (pozri bod 67 vyššie), keď tvrdí, že tieto inštitúcie disponujú „osobitne rozsiahlou“ posudzovacou právomocou, keďže iba ony samy môžu rozhodnúť o ich personálnej politike. V tejto súvislosti z toho vyvodzuje, že zásada zákazu diskriminácie je porušená iba v prípade svojvoľného výberu alebo výberu, ktorý je zjavne neprimeraný vo vzťahu k sledovanému cieľu, ktorým je podľa nej možnosť disponovať uchádzačmi, ktorí sú schopní okamžite fungovať, a prijať úradníkov s najvyššou úrovňou spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti.

103 V tomto ohľade treba uviesť, že iba cieľ, ktorým je disponovanie uchádzačmi, ktorí sú schopní okamžite fungovať, môže prípadne odôvodniť diskrimináciu na základe jazyka. Naopak, takáto diskriminácia nie je spôsobilá umožniť prijímanie úradníkov s najvyššou úrovňou spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti, keďže tieto kvality sú zjavne nezávislé od jazykových znalostí uchádzača.

104 Treba ďalej pripomenúť, že funkčná nezávislosť inštitúcií ich nezbavuje povinnosti dodržiavať uplatniteľné ustanovenia práva Únie, ktorých súčasť tvorí článok 1d služobného poriadku.

105 Navyše je síce pravda, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že v oblastiach patriacich do diskrečnej právomoci je zásada zákazu diskriminácie porušená za predpokladu, že dotknutá inštitúcia vykoná svojvoľné alebo zjavne neprimerané rozlišovanie so zreteľom na cieľ právnej úpravy (pozri rozsudok z 20. marca 2012, Kurrer a i./Komisia, T-441/10 P až T-443/10 P, Zb. VS., EU:T:2012:133, bod 54 a citovanú judikatúru; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 15. apríla 2010, Gualtieri/Komisia, C-485/08 P, Zb., EU:C:2010:188, bod 72).

106 Táto judikatúra však nevylučuje, aby súd Únie vykonal akúkoľvek kontrolu prípadných požiadaviek osobitných jazykových znalostí uchádzačov výberového konania, ktoré je zamerané na prijímanie úradníkov alebo zamestnancov Únie. Naopak, z úvah Súdneho dvora uvedených v bode 90 vyššie

vyplýva, že súdu Únie prináleží overiť, či sú tieto požiadavky objektívne odôvodnené a primerané skutočným potrebám služby, inými slovami, či nie sú svojvoľné alebo zjavne neprimerané so zreteľom na sledovaný cieľ.

107 Podľa odôvodnenia napadnutých oznámení „záujem služby… vyžaduje, aby novoprijatí kolegovia boli v práci schopní fungovať okamžite a efektívne v nej komunikovať“. V súvislosti s „dlhou praxou inštitúcií EÚ… v internej komunikácii“ a „zohľadňujúc potreby útvaru týkajúce sa externej komunikácie a vybavovania úradných vecí“ sa dospelo k záveru, že vyššie uvedené tri jazyky „sú naďalej najpoužívanejšími jazykmi“.

108 Uvádza sa ďalej, že tieto tri jazyky „si ako druhý jazyk vyberá väčšina uchádzačov výberových konaní v prípade, že majú možnosť zvoliť si svoj druhý jazyk“. Podľa napadnutých oznámení „tento trend potvrdzujú aj súčasné vzdelávacie a profesijné štandardy, podľa ktorých sa od uchádzačov o pracovné miesta v Únii očakáva, že ovládajú aspoň jeden z uvedených jazykov“. S ohľadom na tieto úvahy sa dospelo k záveru, že „pri vyvažovaní záujmu útvaru a potrieb a schopností uchádzačov, ako aj s prihliadnutím na osobitý druh tohto výberového konania je preto legitímne organizovať testy v uvedených troch jazykoch, aby sa zaručilo, že všetci uchádzači ovládajú aspoň jeden z nich natoľko, že sú v ňom schopní pracovať, a to bez ohľadu na to, aký je ich hlavný jazyk“.

109 Úvaha, v ktorej „prostredníctvom takéhoto posúdenia osobitných kompetencií môžu inštitúcie EÚ vyhodnotiť schopnosť uchádzačov okamžite podávať výsledky v prostredí, ktoré sa takmer zhoduje s realitou daného pracovného miesta“, je, zdá sa, uvedená na odôvodnenie organizovania niektorých testov v druhom jazyku, ktorý si uchádzač vyberie spomedzi nemčiny, angličtiny a francúzštiny. Požiadavka, podľa ktorej uchádzači, ktorí si vybrali jeden z týchto troch jazykov ako svoj prvý jazyk a musia napriek tomu vykonať tieto testy v niektorom inom z týchto troch jazykov, ktorý si vybrali ako druhý jazyk, je vysvetlená „záujmom rovnakého zaobchádzania“.

110 V tomto odôvodnení má kľúčové postavenie tvrdenie, podľa ktorého vyššie uvedené tri jazyky sú „naďalej najpoužívanejšími jazykmi“, najmä s ohľadom na „dlhú prax inštitúcií EÚ“, «z hľadiska jazykov používaných v internej komunikácii“. Treba však konštatovať, že ide o vágne tvrdenie, ktoré nie je doplnené konkrétnymi údajmi.

111 Táto údajná prax inštitúcií Únie, pokiaľ ide o jazyky používané v internej komunikácii, totiž nie je nijako vysvetlená. Nie je najmä spresnené, či sa vzťahuje na paralelné používanie týchto troch jazykov ako jazykov internej komunikácie vo všetkých útvaroch všetkých inštitúcií, ktorých sa týkajú napadnuté oznámenia, alebo či skôr niektoré útvary používajú jeden z týchto jazykov a iné používajú niektorý iný jazyk. V takom prípade by existovalo riziko, že útvary, ktoré by mohli mať záujem o uchádzačov, ktorí uspeli v sporných výberových konaniach, nebudú používať jeden alebo druhý jazyk z vyššie uvedených troch jazykov ako jazyk internej komunikácie, čo by spochybnilo dôvod a primeranosť obmedzenia výberu druhého jazyka uchádzača predmetného výberového konania na tieto tri jazyky. V tom prípade by totiž buď niektorí uchádzači neboli prijatí napriek tomu, že uspeli vo výberovom konaní, alebo by dotknuté útvary boli povinné prijať sčasti uchádzačov, ktorí neovládajú jazyk internej komunikácie, a v takom prípade by sa oprávnene kládla otázka o zmysle a užitočnosti vyššie uvedeného obmedzenia.

112 Komisia poskytla v tomto smere určité spresnenia vo svojich písomnostiach a predložila dodatočné dôkazné prostriedky. Ich preskúmanie však neumožňuje rozptýliť všetky vážne pochybnosti, ktoré vyvolávajú vyššie uvedené tvrdenia v napadnutých oznámeniach.

113 Po prvé Komisia uvádza, že nemčina, angličtina a francúzština sú „tri hlavné jazyky konaní inštitúcií Únie“. Podľa nej sa táto situácia vyznačovala pôvodným používaním francúzštiny a nemčiny a od roku 1973 bola obohatená o zavedenie angličtiny. Dodáva, že tradičným jazykom súdnych konaní v rámci Súdneho dvora Európskej únie je francúzština, zatiaľ čo angličtina je „najrozšírenejším pracovným

jazykom v agentúrach“. Táto skutočnosť je potvrdená najmä jazykovým režimom Výboru stálych predstaviteľov (Coreper), povereného prípravou práce Rady Európskej únie v súlade s článkom 16 ods. 7 ZEÚ.

114 Treba však konštatovať, že s výnimkou kópií niektorých emailov, ktoré boli predložené vo veci T-124/13 na účely preukázania toho, že nemčina, angličtina a francúzština sú dorozumievacími jazykmi používanými členskými štátmi v rámci Coreper, Komisia neposkytla ďalšie dôkazné prostriedky na podporu vyššie zhrnutých tvrdení.

115 Bez týchto dôkazných prostriedkov nemožno prijať vágne a všeobecné tvrdenie, podľa ktorého sú nemčina, angličtina a francúzština „hlavnými“ jazykmi konaní inštitúcií Únie. Samotná Komisia uznáva, že jediným jazykom konaní všetkých súdnych orgánov, ktoré tvoria Súdny dvor, je tradične francúzština. Okrem toho je známe, že členovia Európskeho parlamentu sa na plenárnom zhromaždení alebo vo výboroch vyjadrujú vo všetkých úradných jazykoch. To isté platí pre zástupcov členských štátov zasadajúcich v Rade.

116 Navyše, aj keby sa uznalo, ako tvrdí Komisia, že tri vyššie uvedené jazyky sú „dorozumievacími jazykmi“ používanými v rámci Coreper (proti čomu koniec koncov namietla Talianska republika vo veci T-124/13), táto skutočnosť nie je relevantná pre riešenie daného sporu. Zo žiadnej skutočnosti uvedenej v spise totiž nevyplýva, a Komisia to ani netvrdí, že existuje akákoľvek súvislosť medzi činnosťami Coreper a funkciami, ktoré budú vykonávať uchádzači sporných výberových konaní, pokiaľ uspejú v týchto konaniach a budú prijatí do zamestnania.

117 Všeobecnejšie, táto úvaha platí pre každé prípadné tvrdenie založené na používaní jedného alebo viacerých jazykov ako „jazykov konania“ niektorej inštitúcie Únie: aj za domnienky, že členovia určitej inštitúcie používajú v konaní výlučne jeden jazyk alebo určité jazyky, bez ďalších vysvetlení nie je možné predpokladať, že novoprijatý úradník, ktorý neovláda žiaden z týchto jazykov, nebude spôsobilý okamžite vykonať prácu potrebnú v danej inštitúcii.

118 Po druhé Komisia uvádza, že nemčina, angličtina a francúzština sú tri jazyky, do ktorých jej generálne riaditeľstvo prekladu prekladá takmer všetky dokumenty. Komisia na podporu tohto tvrdenia predkladá štatistiky o zdrojových a cieľových jazykoch preložených textov v období od roku 2000 do roku 2012. Podľa nej z nich možno jasne vyvodiť, že tri predmetné jazyky predstavujú jazyky, ktoré jej útvary v návrhoch na preklad dokumentov najčastejšie požadujú, a to zároveň ako zdrojový jazyk v prípade prekladu externého dokumentu určeného na interné použitie, aj ako cieľový jazyk v prípade interných dokumentov určených na externé použitie.

119 Na úvod treba uviesť, že relevantnosť týchto štatistík je obmedzená skutočnosťou, že sa týkajú iba Komisie. Nič totiž neumožňuje dospieť k záveru, že táto situácia je rovnaká v prípade ostatných inštitúcií dotknutých napadnutými oznámeniami.

120 Okrem toho treba konštatovať, že Komisia nesprávne vychádza z predpokladu, že štatistiky o zdrojovom jazyku preloženého dokumentu sa vzťahujú iba na externé dokumenty preložené na účely interného použitia a že naopak, štatistiky týkajúce sa cieľového jazyka preložených dokumentov sa vzťahujú iba na interné dokumenty, určené na externé použitie. Štatistiky, ktoré uvádza, rozdeľujú počet preložených strán podľa pôvodného jazyka dokumentu (zdrojový jazyk) alebo jazyka, do ktorého bol urobený preklad (cieľový jazyk), bez rozlíšenia medzi prekladmi určenými na interné alebo externé použitie.

121 Je teda nemožné určiť pomer textov zohľadnených v týchto štatistikách, ktoré majú interný pôvod a sú určené na externé použitie, alebo ktoré sú relevantné pre oblasti, ktorých sa týkajú napadnuté oznámenia. Ak má však vysoký pomer preložených strán externý pôvod, relevantnosť štatistík týkajúcich sa zdrojového jazyka preložených dokumentov je na určenie interných jazykov komunikácie Komisie pochybná. Okrem toho z dôvodu, že Komisia nerobí žiadne rozlíšenie, pokiaľ ide o útvary,

ktorým je každý preklad určený, nemusia prípadné závery, ktoré by mohli byť vyvodené z týchto štatistík v súvislosti s použitím jazykov vnútri Komisie ako celku, odzrkadľovať internú situáciu jej jednotlivých útvarov, ktoré by mohli byť dotknuté oblasťami, na ktoré sa vzťahujú napadnuté oznámenia.

122 V každom prípade štatistiky predložené Komisiou nemôžu podložiť jej tvrdenia, ktoré sa zhodujú s tvrdeniami uvedenými aj v napadnutých oznámeniach.

123 Pokiaľ ide o štatistiky týkajúce sa zdrojového jazyka preložených dokumentov, hoci preukazujú, že angličtina, francúzština a nemčina sa nachádzajú postupne na prvom, druhom a treťom mieste z hľadiska zdrojového jazyka preložených strán, rozdiel medzi týmito tromi jazykmi je výrazný.

124 V roku 2012 anglické texty predstavovali 77,06 % preložených textov oproti 5,20 % francúzskych a 2,90 % nemeckých textov. Situácia bola veľmi obdobná v roku 2011, keď bolo 80,63 % strán preložených do angličtiny, 5,76 % do francúzštiny a 2,28 % do nemčiny. V období rokov 2000 až 2012 sa výrazne zvýšil podiel angličtiny (stúpol z 55,08 % na 77,06 %), podiel francúzštiny podstatne klesol (znížil sa z 32,49 % na 5,20 %), zatiaľ čo v prípade nemčiny nastal tiež ústup (z 4,08 % na 2,90 %). Treba tiež konštatovať, že rozdiel medzi nemčinou a taliančinou, ktorá sa s výnimkou roku 2012 nachádzala na štvrtom mieste, nie je veľký. Ich vzájomné podiely v roku 2010 boli 2,24 % pre nemčinu oproti 2,06 % pre taliančinu a v roku 2011 to bolo 2,28 % pre nemčinu oproti 1,49 % pre taliančinu. V roku 2012 to bola španielčina a gréčtina, ktoré sa nachádzali na štvrtom mieste, s 1,61 % preložených strán oproti 2,90 % pre nemčinu.

125 Pokiaľ ide o štatistiky týkajúce sa cieľových jazykov preložených textov, je pravda, že v najnovších štatistikách (2011 a 2012) zaoberajú angličtina, francúzština a nemčina postupne prvé tri miesta. Rozdiel medzi počtom strán preložených do týchto troch jazykov a počtom strán preložených do iných jazykov však nie je výrazný. V roku 2011 bolo 12,31 % strán preložených do angličtiny, 7,92 % do francúzštiny, 6,53 % do nemčiny, 4,27 % do taliančiny, 4,20 % do španielčiny, 4,13 % do holandčiny, 4,09 % do portugalčiny a 3,94 % do gréčtiny, preklady do ostatných úradných jazykov s výnimkou írčiny (0,61 % preložených strán) predstavujú v každom prípade podiel presahujúci 3,50 % preložených strán. V roku 2012 bol podiel strán preložených do angličtiny, francúzštiny a nemčiny postupne 14,92 %, 8,25 % a 6,47 % v porovnaní so 4,40 % pre taliančinu a 4,26 % pre španielčinu, preklady do všetkých ostatných úradných jazykov (s výnimkou írčiny – 0,41 % preložených strán) predstavujú v každom prípade minimálne 3,35 % preložených strán. Tieto štatistiky neumožňujú dospieť k záveru, že uchádzač, ktorý uspel v spornom výberovom konaní a ktorý by mal uspokojivú znalosť angličtiny, francúzštiny alebo nemčiny, bude od prvého dňa jeho zamestnania plne výkonný na rozdiel od uchádzača, ktorý by mal aspoň uspokojivú znalosť iných dvoch úradných jazykov.

126 Z týchto štatistík síce vyplýva, že veľký podiel preložených strán pochádza z originálov vypracovaných v angličtine (zdrojový jazyk). Napadnuté oznámenia však nevyžadujú výlučne uspokojivú znalosť angličtiny. Uchádzač, ktorý nemá uspokojivú znalosť tohto jazyka, sa môže zúčastniť výberových konaní, na ktoré sa vzťahujú tieto oznámenia, ak má uspokojivú znalosť aspoň nemčiny alebo francúzštiny. Ako už bolo uvedené, každý z týchto dvoch jazykov predstavuje, či už ako zdrojový jazyk, alebo ako cieľový jazyk, relatívne malý podiel strán preložených útvarmi Komisie. Ak sa na predmetných výberových konaniach môže zúčastniť uchádzač, ktorý ovláda ako druhý jazyk iba jeden z týchto dvoch jazykov, nie je odôvodnené z nich vylúčiť potenciálnych uchádzačov, ktorí ovládajú iné úradné jazyky.

127 Po tretie Komisia uvádza, že vo veci T-124/13 sú nemčina, angličtina a francúzština jazykmi, ktorými jej úradníci a zamestnanci najčastejšie hovoria. Ako dôkaz tohto tvrdenia predložila tabuľku získanú zo systému registrácie osobných informácií o úradníkoch a zamestnancoch, ktorá bola 14. marca 2013 zaslaná Talianskej republike emailom generálneho riaditeľa zamestnancov Komisie. Podľa Komisie z tejto tabuľky vyplýva, že francúzština, nemčina a potom angličtina sú jazykmi, ktoré väčšina jej úradníkov a zamestnancov uvádza ako hlavný jazyk, za ktorými nasledujú holandčina a taliančina.

128 Treba predovšetkým uviesť, že vyššie uvedené výhrady týkajúce sa skutočnosti, že štatistiky o preložených textoch sa vzťahujú iba na Komisiu, platia aj na tabuľku, ktorá sa týka iba zamestnancov Komisie.

129 Nezávisle od tejto okolnosti treba ďalej konštatovať, že táto tabuľka zoskupuje úradníkov a zamestnancov Komisie podľa ich hlavného jazyka, teda zjavne ich materinského jazyka. Z tohto dôvodu a v rozpore s tým, čo uvádza Komisia, táto tabuľka neumožňuje vyvodiť žiaden užitočný záver, pokiaľ ide o jazyky, ktorými hovoria úradníci, keďže úradníci a zamestnanci Komisie musia uspokojivo ovládať okrem ich materinského jazyka aspoň jeden iný jazyk, ako to vyžaduje článok 28 písm. f) služobného poriadku (pozri bod 87 vyššie).

130 Okrem toho treba konštatovať, že Komisia túto tabuľku vykladá nesprávne, keď tvrdí, že úradníci a zamestnanci, ktorí majú angličtinu ako hlavný jazyk (9,1 %), predstavujú tretiu najväčšiu skupinu po tých, ktorých hlavným jazykom je francúzština (26,9 % z celkového počtu) a nemčina (11,1 % z celkového počtu). V skutočnosti sa úradníci a zamestnanci, ktorých hlavným jazykom je angličtina, nachádzajú na štvrtom mieste, keďže pred nimi sú aj tí, ktorých hlavným jazykom je holandčina (9,2 % z celkového počtu). Úradníci a zamestnanci, ktorých hlavným jazykom je taliančina (9 % z celkového počtu) sa nachádzajú na piatom mieste, za nimi nasledujú tí, ktorí majú ako hlavný jazyk španielčinu (6,8 %), gréčtinu (4 % z celkového počtu) a poľštinu (4 % z celkového počtu).

131 Tieto čísla teda nemôžu odôvodniť, dokonca ani vo vzťahu k samej Komisii, takú požiadavku, aká je uvedená v napadnutých oznámeniach, podľa ktorej musí mať novoprijatý úradník alebo zamestnanec uspokojivú znalosť nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny. V najlepšom prípade, a síce ak by mal uchádzač výberového konania uspokojivú znalosť francúzštiny, by išlo o jazyk, ktorý je hlavným jazykom približne štvrtiny úradníkov alebo zamestnancov Komisie. V prípade ďalších dvoch dotknutých jazykov (nemčiny a angličtiny) by išlo o hlavný jazyk približne jedného úradníka alebo zamestnanca Komisie z desiatich. Nie je preto možné určiť dôvody, pre ktoré sa tieto znalosti musia považovať za nevyhnutné pre novoprijatého úradníka alebo zamestnanca, o to viac, že nie je požadovaná podobná znalosť ostatných jazykov, najmä taliančiny, ktoré predstavujú hlavné jazyky porovnateľných skupín úradníkov alebo zamestnancov.

132 Komisia v prílohe svojej dupliky v tejto veci predložila ďalšiu tabuľku, preukazujúcu rozdelenie jej úradníkov a zamestnancov podľa ich štátnej príslušnosti a ich druhého jazyka. V tejto tabuľke je tiež riadok označujúci „priemer“ podľa jazyka, ktorý je 56,4 % pre angličtinu, 19,8 % pre francúzštinu, 5,5 % pre nemčinu, 2,2 % pre holandčinu, 2 % pre taliančinu a 1,6 % pre španielčinu, pričom priemer pre všetky ostatné úradné jazyky bol nižší než 1 % na jazyk. Jeden „priemer“ vo výške 11,5 % je uvedený v stĺpci „n/a“, ktorý podľa vysvetlení Komisie uvedených na pojednávaní zoskupuje členov jej zamestnancov, ktorí neuviedli znalosť druhého jazyka.

133 Opäť, aj keď sa obmedzíme na prípad Komisie, údaje uvedené v tejto tabuľke nemôžu odôvodniť požiadavku týkajúcu sa jazykových znalostí uchádzačov výberových konaní, o ktorú ide v danej veci. Predovšetkým, táto tabuľka zohľadňuje iba druhý jazyk oznámený každým úradníkom, a preto neuvádza veľmi presný obraz o jazykových znalostiach úradníkov a zamestnancov Komisie. Aby bolo možné zistiť, koľkí z nich majú aspoň uspokojivú znalosť napríklad angličtiny, bolo by totiž potrebné vziať do úvahy tak tých, ktorí majú angličtinu ako hlavný jazyk, ako aj tých, pre ktorých angličtina predstavuje tretí alebo štvrtý jazyk (a nie iba druhý jazyk), keďže nemožno vylúčiť, že niektorý úradník alebo zamestnanec má uspokojivú znalosť viac než dvoch jazykov.

134 V každom prípade, aj keby sme predpokladali, že uvedené percentá týkajúce sa angličtiny a v menšej miere francúzštiny mohli odôvodniť požiadavku, podľa ktorej uchádzači o pracovné miesto v Komisii musia uspokojivo ovládať aspoň jeden z týchto dvoch jazykov, údaje uvedené v tejto tabuľke nemôžu odôvodniť zaradenie nemčiny medzi jazyky, ktorých znalosť je požadovaná, teda jazyka, ktorý je hlavným jazykom asi jedného úradníka z desiatich a ktorý ako druhý jazyk uvádza iba 5,5 % úradníkov

Komisie. Okrem toho, ak je tam zaradená nemčina, potom by sa nezdalo neprimerané zaradenie taliančiny, španielčiny alebo dokonca holandčiny, keďže percentá uvedené pre každý z týchto troch jazykov nie sú veľmi vzdialené od tých, ktoré sú uvádzané pre nemčinu.

135 Obmedzenie výberu druhého jazyka uchádzačov výberového konania na menší počet úradných jazykov totiž nemožno považovať za objektívne odôvodnené a primerané, pokiaľ sa medzi týmito jazykmi nachádzajú okrem jazyka, ktorého znalosť je žiaduca a potrebná, ďalšie jazyky, ktoré neprinášajú žiadnu osobitnú výhodu. Ak uznáme ako alternatívu k jedinému jazyku, ktorého znalosť predstavuje výhodu pre novoprijatého úradníka, ďalšie jazyky, ktorých znalosť nepredstavuje výhodu, neexistuje žiaden platný dôvod neuznať aj všetky ostatné úradné jazyky.

136 Po štvrté Komisia uvádza, že nemčina, angličtina a francúzština sú jazykmi, ktoré sa v členských štátoch Únie prevažne študujú ako cudzie jazyky a ktorými sa v nich ako cudzími jazykmi prevažne hovorí. Na podporu týchto tvrdení predkladá správu Eurostatu uverejnenú v *Statistics in Focus* č. 49/2010, ktorá uvádza záver na jednej strane, že angličtina je „zďaleka najviac študovaným cudzím jazykom [v Európe] na všetkých stupňoch vzdelávania, po ktorej nasleduje francúzština, nemčina, ruština a v menšej miere španielčina“, a na druhej strane, že „cudzím jazykom, ktorý je najznámejší [v Európe], je jasne angličtina, za ktorou nasleduje nemčina, ruština, francúzština a španielčina“.

137 Tieto štatistiky sa vzťahujú na všetkých občanov Únie a nemožno predpokladať, že správne odzrkadľujú jazykové znalosti úradníkov Únie. V každom prípade jediná vec, ktorú tieto štatistiky môžu preukázať, je, že počet potenciálnych uchádzačov, ktorí sú negatívne ovplyvnení obmedzením jazykov na nemčinu, angličtinu a francúzštinu, ktoré si možno vybrať ako druhý jazyk výberových konaní, na ktoré sa vzťahujú napadnuté oznámenia, je menší, než by bol v prípade, keď by bol tento výber obmedzený na iné jazyky. Táto okolnosť však nestačí na vyvodenie záveru, že predmetné obmedzenie nie je diskriminačné, pretože prípadne obmedzený počet negatívne ovplyvnených osôb nemôže v tomto ohľade predstavovať platné tvrdenie (pozri bod 96 vyššie).

138 Tieto výsledky by nanajvýš mohli preukázať primeraný charakter predmetného obmedzenia, ak by sa potvrdilo, že zodpovedá záujmu služby. Komisia však splnenie tejto podmienky nepreukázala.

139 Predchádzajúce úvahy sú tiež uplatniteľné na dôkazné prostriedky, ktoré Komisia uvádza na preukázanie toho, že keď uchádzači výberového konania neboli obmedzení vo výbere druhého jazyka, najčastejšie zvolenými jazykmi boli nemčina, angličtina a francúzština. Okolnosť, že počet uchádzačov, ktorí si nemôžu vybrať za druhý jazyk výberového konania iný jazyk, je prípadne menší, neznamená, že títo uchádzači nie sú diskriminovaní.

140 Po piate Komisia vo svojej duplike vo veci T-124/13 uvádza, že kolégium vedúcich administratívy inštitúcií Únie vykonalo potrebné analýzy na posúdenie toho, či nemčinu, angličtinu a francúzštinu možno považovať za najviac reprezentované jazyky spomedzi tých, ktoré sa používajú v útvaroch inštitúcií. Dodáva, že toto kolégium konštatovalo existenciu dohody týkajúcej sa všeobecného usmernenia pri používaní jazykov vo výberových konaniach organizovaných zo strany EPSO.

141 Komisia predložila list predsedu tohto kolégia z 10. júna 2013, z ktorého vyplýva, že kolégium konštatovalo existenciu dohody vedúcich administratívy inštitúcií Únie o schválení návrhu všeobecného usmernenia o používaní jazykov vo výberových konaniach organizovaných zo strany EPSO, s výnimkou výhrady predloženej zástupcom Súdneho dvora, ktorý sa zdržal vyjadrenia svojho stanoviska. Predložila tiež znenie usmernenia, ktorého sa táto dohoda týka.

142 Tieto skutočnosti, ku ktorým koniec koncov došlo po uverejnení napadnutých oznámení a po podaní žalôb, nemôžu spochybniť vyššie uvedené úvahy. Usmernenie schválené kolégiom vedúcich administratívy neuvádza žiadnu novú skutkovú okolnosť vo vzťahu k tým, ktoré už boli analyzované vyššie. Samotná Komisia totiž uvádza, že údaje, ktoré vedúci administratívy preskúmali, „sa vo veľkej miere zhodujú“ s tými, ktoré predložila Komisia v prílohe svojho vyjadrenia k žalobe. Z vyššie

uvedených dôvodov však tieto údaje nemôžu odôvodniť tvrdenia o používaní jazykov v inštitúciách Únie, ktoré sú uvedené v odôvodnení napadnutých oznámení alebo ktoré Komisia uviedla vo svojich písomnostiach. Skutočnosť, že vedúci administratívy inštitúcií Únie s výnimkou zástupcu Súdneho dvora, ktorý sa zdržal vyjadrenia, dospeli k odlišnému záveru, je irelevantná.

143 Napokon po šieste Komisia tvrdí, že obmedzenie výberu druhého jazyka, stanovené v napadnutých oznámeniach, je odôvodnené povahou skúšok. Predovšetkým fáza v „hodnotiacom centre“ vyžaduje z hľadiska rovnorodého posúdenia uchádzačov a zjednodušenia ich komunikácie s ostatnými uchádzačmi výberového konania a s výberovou komisiou, aby sa zabezpečilo, že tieto skúšky prebehnú v dorozumievacom jazyku.

144 Ako odpoveď na toto tvrdenie stačí uviesť, že toto odôvodnenie predmetného obmedzenia sa v odôvodnení napadnutých oznámení nenachádza. Nie je možné dospieť k záveru, že diskriminácia na základe jazyka vyplývajúca z napadnutých oznámení je odôvodnená na základe iných dôvodov, než sú tie, ktoré sú uvedené v týchto oznámeniach. Preto aj toto tvrdenie treba zamietnuť.

145 Vo vzťahu k všetkým vyššie uvedeným dôvodom treba teda uzavrieť, že obmedzenie výberu druhého jazyka uchádzačov výberových konaní, na ktorých sa vzťahujú tieto oznámenia, na nemčinu, angličtinu a francúzštinu, uvedené v napadnutých oznámeniach, nie je ani objektívne odôvodnené, ani primerané sledovanému cieľu, ktorým je podľa Komisie prijímanie úradníkov a zamestnancov, ktorí by boli schopní okamžite podávať výsledky.

146 Nestačí totiž obhajovať princíp tohto obmedzenia s odkazom na veľký počet jazykov, ktoré článok 1 nariadenia č. 1 uznáva za úradné jazyky a pracovné jazyky Únie, a na potrebu, ktorá z toho vyplýva, vybrať menší počet jazykov, prípadne iba jeden, za jazyky internej komunikácie alebo „dorozumievacie jazyky“. Treba tiež objektívne odôvodniť výber jedného alebo viacerých konkrétnych jazykov a vylúčenie všetkých ostatných.

147 A to je práve to, čo ani EPSO ako autor napadnutých oznámení, ani Komisia, žalovaná v konaní pred Všeobecným súdom neurobili. Nič z údajov, ktoré predložila Komisia, nepreukazuje, že novoprijatý úradník, ktorý by mal uspokojivú znalosť nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny, by bol schopný okamžite podávať výsledky, zatiaľ čo uchádzač, ktorý by mal minimálne uspokojivú znalosť dvoch iných úradných jazykov, by toho schopný nebol.

148 Na základe toho treba vyhovieť tretiemu a siedmemu žalobnému dôvodu, ktoré Talianska republika vzniesla vo veci T-124/13, ako aj druhému žalobnému dôvodu, ktorý vznieslo Španielske kráľovstvo vo veci T-191/13, a bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ďalšie, ešte nepreskúmané žalobné dôvody, treba zrušiť napadnuté oznámenia aj v rozsahu, v akom obmedzujú výber druhého jazyka uchádzačov na nemčinu, angličtinu a francúzštinu.

149 Okrem toho s ohľadom na tento záver nie je potrebné rozhodnúť o tom, že Španielske kráľovstvo vo veci T-191/13 spochybnilo zákonnosť používania druhého jazyka vybraného každým uchádzačom výberového konania, ktorého sa týka oznámenie EPSO/AD/248/13, spomedzi nemčiny, angličtiny a francúzštiny pre niektoré skúšky v poslednom štádiu tohto výberového konania.

150 Záver, podľa ktorého je predmetné oznámenie o výberovom konaní nezákonné v rozsahu, v akom obmedzuje výber druhého jazyka uchádzačmi, totiž zároveň a nevyhnutne znamená nezákonnosť obmedzenia jazyka, ktorý môže byť používaný v určitých skúškach v poslednom štádiu výberového konania, na základe čoho sa za okolností predmetnej veci stáva preskúmanie zákonnosti tretej časti oznámenia EPSO/AD/248/13, spochybňovanej Španielskym kráľovstvom, bezpredmetné.

151 Napokon po vypočutí účastníkov konania na pojednávaní vo veci T-124/13, ktorí v tomto smere nevzniesli námietky, sa Všeobecný súd domnieva, že nie je opodstatnené spochybňovať výsledky výberových konaní, ktorých sa týkajú napadnuté oznámenia (v tomto zmysle pozri rozsudky Taliansko/Komisia, už citovaný v bode 26 vyššie, EU:C:2012:752, bod 103, a zo 16. októbra 2013, Taliansko/Komisia, T-248/10, EU:T:2013:534, body 45 až 51).

O trovách

152 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia vo veci nemala úspech, je opodstatnené zaviazať ju na znášanie vlastných trov konania, na náhradu trov konania, ktoré vynaložila Talianska republika vo veci T-124/13, a trov konania, ktoré vynaložilo Španielske kráľovstvo vo veci T-191/13, v súlade s návrhmi týchto dvoch členských štátov.

153 Španielske kráľovstvo ako vedľajší účastník konania vo veci T-124/13 znáša podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku svoje vlastné trovy konania súvisiace s týmto vedľajším účastníctvom.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Veci T-124/13 a T-191/13 sú spojené na spoločné konanie na účely vyhlásenia rozsudku.**

2. **Oznámenie o verejnom výberovom konaní EPSO/AST/125/12 vyhlásenom na účely vytvorenia rezervy pre budúci nábor asistentov v oblastiach Audit, Financie/Účtovníctvo a Ekonomika/Štatistika, oznámenie o verejnom výberovom konaní EPSO/AST/126/12 vyhlásenom na účely vytvorenia rezervy pre budúci nábor asistentov v oblastiach Biológia, veda o živej prírode a zdravotné vedy, Chémia, Fyzika a náuka o materiáloch, Jadrový výskum, Stavebné a strojárske inžinierstvo a Elektrotechnické a elektronické inžinierstvo, ako aj oznámenie o verejnom výberovom konaní EPSO/AD/248/13 vyhlásenom na účely vytvorenia rezervy pre budúci nábor úradníkov (platovej triedy AD 6) v oblastiach Bezpečnosť budov a Stavebné inžinierstvo pre techniku budov sa zrušujú.**

3. **Európska komisia znáša okrem svojich vlastných trov konania aj trovy konania, ktoré vynaložila Talianska republika vo veci T-124/13, a trovy konania, ktoré vynaložilo Španielske kráľovstvo vo veci T-191/13.**

4. **Španielske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania súvisiace s jeho vedľajším účastníctvom vo veci T-124/13.**

Gratsias Kăncheva Wetter

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 24. septembra 2015.

Podpisy